

УДК 343.132

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.12.41>**Аліна Поплавська,**

аспірант другого року навчання

Академії Державної пенітенціарної служби,

слідчий відділу розслідування злочинів загально-кримінальної спрямованості

Слідчого управління Головного управління Національної поліції в Чернігівській області

ЗНАЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧОГО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС ВИНЕСЕННЯ СУДАМИ ВИРОКІВ У КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕННЯХ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТ. 307 КК УКРАЇНИ

XXI століття характеризується стрімким розвитком науки й техніки, не оминула така тенденція й злочинний світ. Правопорушники постійно змінюють, удосконалюють свої методи та способи вчинення протиправних діянь, значний вплив має широкий доступ до мережі Інтернет, розповсюдження засобів мобільного зв'язку. 13 квітня 2012 року прийнято новий Кримінальний процесуальний кодекс України, в якому глава 21 присвячена негласним слідчим (розшуковим) діям, основними відмінностями яких від інших способів розслідування є таємність та обмеження конституційних прав і свобод людини. Досвід роботи правоохоронних органів за новим КПК України становить вісім років, за цей період виявлено його певні недоліки, колізії, науковцями проведено значну кількість досліджень, законодавці вносять зміни до окремих статей з метою усунення недоліків.

Автором статті поставлено за мету дослідження значення діяльності слідчого органу досудового розслідування Національної поліції України при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій під час вирішення судом питання про визнання особи винуватою в учиненні кримінальних правопорушень, передбачених ст. 307 КК України.

За результатами дослідження доходимо висновку, що негласні слідчі розшукові дії є дуже значимими в кримінальних провадженнях у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, оскільки основна доказова база здобувається саме під час проведення НСРД. Ключове значення в процесі визнання судом таких доказів належними й допустимими належить діяльності слідчого, який уповноважений законом проводити НСРД. Установлено, що від професійної діяльності слідчого залежить якість проведення НСРД, наслідком чого є можливість суду винести справедливий законний вирок. Під час аналізу емпіричних даних нами встановлено, що внаслідок прогалин у законодавстві, помилок слідчих на етапі досудового розслідування інформативні докази визнаються судом недопустимими, внаслідок чого обвинувачена особа уникає покарання.

Проблематика у сфері проведення слідчими НСРД потребує подальших наукових досліджень і вдосконалень як у галузі кримінально-процесуального законодавства, так і в галузі відомчих нормативних актів Міністерства внутрішніх справ України, що стосуються діяльності слідчих та оперативних підрозділів, які уповноважені проводити НСРД.

Ключові слова: протиправне діяння, наркотичні засоби, доказ, вирок, обвинувальний акт.

Постановка проблеми. Сьогодні суспільство та держава переживають багато стрімких змін, що торкаються всіх сфер життєдіяльності, зокрема правових, технічних, змінюються деякі моральні цінності. Активного розвивається протиправна діяльність осіб із кримінального середовища, а саме: з'являються нові методи та способи вчинення кримінальних правопорушень, право-

порушники стають дедалі більше обізнаними зі специфікою діяльності правоохоронних органів. Відповідно, держава має створити ефективний механізм запобігання злочинним проявам як на етапі досудового розслідування, так і на етапі судового розгляду й вирішення питання про визнання особи винуватою в учиненні кримінального правопорушення.

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що кримінальні правопорушення у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інші кримінальні правопорушення проти здоров'я населення є одним із найнебезпечніших видів кримінальних правопорушень, що передбачені чинним Кримінальним кодексом України (далі – КК України) [2]. Характер учинення таких кримінальних правопорушень постійно змінюється, значний вплив має широкий доступ користувачів до мережі Інтернет, що вимагає постійного вивчення, а також тягне за собою необхідність проведення правоохоронцями значного спектру слідчих (розшукових) дій, щоб зібрати повний комплекс доказів для притягнення судом винної особи до кримінальної відповідальності, зокрема мова йде про використання негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки особливості розслідування кримінально протиправних діянь у сфері незаконного обігу наркотичних засобів полягають у широкому застосуванні негласних слідчих розшукових дій (далі – НСРД).

Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що проблемні питання використання НСРД у кримінальному процесі досліджувала значна кількість вітчизняних учених, а саме: С.Р. Тагієв, Р.С. Веприцький, Є.Д. Лук'янчиков, Б.Є. Лук'янчиков, Д.Б. Сергєєва, М.А. Погорєцький, В.Г. Уваров. Проте питання щодо використання доказів, отриманих у результаті проведення слідчими органів досудового розслідування Національної поліції України НСРД, під час вирішення судом питання про визнання особи винуватою в учиненні кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів є малодослідженим і потребує більш ґрунтовного вивчення.

Мета статті – дослідити особливості використання доказів, отриманих у результаті проведення НСРД під час розслідування злочинів у сфері наркозлочинності, визначити напрями вдосконалення механізму використання таких доказів у судовому процесі.

Виклад основного матеріалу. Справедливий, із дотриманням чинного законодавства судовий розгляд кримінального провадження виконує низку важливих функцій, таких як виправна, виховна та превентивна. Маємо зазначити, що суд розглядає, досліджує й оцінює докази, які надані сторонами кримінального провадження. У статті нами буде досліджуватися питання значення доказів, отриманих у результаті проведення

слідчими органів досудового розслідування Національної поліції України НСРД під час вирішення судом питання про визнання особи винуватою в учиненні кримінальних правопорушень у сфері наркозлочинів.

Чинний Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) передбачає вичерпний перелік повноважень слідчого Національної поліції України, зокрема, згідно з п. 2 ч. 2 ст. 40, слідчий уповноважений проводити НСРД [1]. Негласні слідчі (розшукові) дії деякою мірою є специфічним способом отримання доказів, оскільки передбачають обмеження прав і свобод людини. Згідно з ч. 2 ст. 246 КПК України, НСРД проводяться у виняткових випадках, якщо в інший спосіб неможливо отримати відомості про кримінальне правопорушення й особу, яка його вчинила [1].

Варто наголосити, що кримінальні правопорушення у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів в більшості випадків як основи доказової бази мають матеріали, отримані в результаті проведення НСРД. Відповідно, такі докази мають відповідати вимогам належності й допустимості, що прямо передбачено в ст. ст. 85 і 86 КПК України, щоб суд мав законні підстави використовувати їх для встановлення винуватості особи в учиненні кримінального правопорушення або виправдання такої особи.

При цьому заслуговує на увагу думка Р.С. Веприцького, який вважає, що НСРД є важливим інструментом запобігання правоохоронними органами вчиненню тяжких та особливо тяжких злочинів, також науковець стверджує, що докази, отримані в результаті проведення НСРД, можуть використовуватися в доказуванні на однакових підставах із такими, що отримані в результаті проведення інших слідчих (розшукових) дій [3, с. 93].

Слушною є позиція Д.Б. Сергєєвої, яку вона сформулювала в статті: «Напрями використання негласних слідчих (розшукових) дій», зміст якої полягає в тому, що розкриття й розслідування значної кількості тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень можливе із застосуванням негласних засобів отримання доказів, якими являються НСРД, перелік яких викладений у главі 21 чинного КПК України. Також авторка зазначає, що у світі значний відсоток кримінально протиправних діянь розкриваються саме за використанням НСРД, результати проведення яких у більшості випадків визнаються доказами в судах західних країн [4, с. 82].

Не менш цікавою є думка Є.Д. Лук'янчикова й Б.Є. Лук'янчикова, які в праці «Слідчі (розшукові) дії, як засоби інформаційного забезпечення кримінального провадження» доводять, що чинний КПК України значно розширив способи отримання інформації про кримінальне правопорушення для формування доказової бази в суді, зокрема мається на увазі той факт, що в новому КПК України запроваджено інститут НСРД, що дає можливість більш повного досудового розслідування та справедливого судового розгляду [5, с. 72].

У свою чергу, В.Г. Уваров у статті «Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми юридичної визначеності та ефективності», навпаки, критикує новачки нового КПК України в частині НСРД, зокрема вказує на те, що такі слідчі дії за рахунок негласності й нечіткого юридичного визначення й закріплення в законі можуть суттєво порушувати права та свободи громадян, а також дають можливості правоохоронного свавілля й судових помилок [6, с. 163–169]. Ми підтримуємо думку вченого, оскільки існують категорії кримінально протиправних діянь, об'єктивне розслідування яких неможливо проводити в інший спосіб, як із використанням НСРД. До таких кримінальних правопорушень належать тяжкі й особливо тяжкі кримінальні правопорушення, які передбачені чинним КК України.

Із цього приводу як на підтвердження позиції В.Г. Уварова, так і на користь діяльності органів досудового розслідування під час проведення ними НСРД вважаємо за доцільне зазначити позицію Європейського суду з прав людини, а саме в рішенні по справі «Фуке проти Франції» (від 25.02.1993 № 10828/84), у якому вказано, що «не допускається втручання з боку державних органів в особисті права і свободи людини за винятком втручання, передбаченого законом в інтересах державної безпеки, економічного стану країни, з метою запобігання злочинам, для охорони здоров'я, моральності або захисту прав і свобод інших осіб» [7].

При цьому варто зазначити, що ефективність проведення НСРД під час розкриття окремих категорій кримінально протиправних діянь на стадії досудового розслідування як щодо кількості засуджених осіб, так і виправданих, підтверджується статистичними даними, зокрема нами досліджується доказування кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інші кримінальні правопорушення проти здоров'я населення.

Оскільки одними із найнебезпечніших і тяжких кримінально протиправних діянь у цій сфері є кримінальні правопорушення, передбачені ч. ч. 1, 2, 3 ст. 307 КК України, пропонуємо розглянути статистичні дані щодо кількості засуджених за останні п'ять років на прикладі зазначених кримінальних правопорушень. Так, за даними звіту про осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності, і види кримінальної відповідальності, який надається судовими органами до Державної служби статистики України, у 2019 році засуджено за ч. ч. 1, 2, 3 ст. 307 КК України 522 особи, виправдано – 12 [8], за аналогічний період 2018 року засуджено 571 особу, виправдано – 3 [9], за звітний період 2017 року – засуджено 562 особи, виправдано – 17 [10], 2016 рік – засуджено 729 осіб, виправдано – 16 [11], 2015 рік – засуджено 1564 особи, виправдано – 17 [12]. Аналізуючи наведені статистичні дані, робимо висновок, що за період останніх п'яти років спостерігається стала тенденція щодо зменшення кількості засуджених за ст. 307 КК України, на що можуть вказувати декілька фактів, а саме: ефективна превентивна діяльність правоохоронних органів, спрямована на запобігання вчиненню кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, а також удосконалення чинного кримінально-процесуального законодавства, більш глибоке його дослідження науковцями, досвід роботи за новим КПК України практичними працівниками правоохоронних органів, які здійснюють досудове розслідування, і суду, наявність відповідних наукових напрацювань, результатом яких є повний, об'єктивний, справедливий судовий розгляд кримінального провадження. Також варто відмітити, що цей показник є свідченням того, що судова система працює більш професійно, виважено й об'єктивно, тобто правоохоронні органи працюють у напрямі справедливого судового розгляду, а не стовідсоткового засудження особи, яка в силу тих чи інших обставин стала підозрюваною, оскільки, на жаль, зловживання з боку правоохоронних органів як на рівні досудового розслідування, так і на рівні судового розгляду все ще не викориненні.

Відповідно до вимог ч. 3 ст. 246 КПК України, рішення про проведення НСРД приймає слідчий, прокурор, а у випадках, передбачених Кодексом, – слідчий суддя за клопотанням слідчого, погодженого з прокурором. Отже, відповідальність за законність і якість проведення НСРД покладається на слідчого, що вимагає від нього високої компетентності, обізнаності в нормативній базі, серйозної інтелектуальної праці, оскільки

в ч. 1 ст. 94 КПК України зазначено, що слідчий, прокурор, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному та неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження [1]. У результаті проведення НСРД слідчий отримує комплекс доказів, які в подальшому можуть мати ключове значення під час вирішення судом питання про визнання особи винуватою в учиненні кримінального правопорушення чи виправдання такої особи.

Для ґрунтовного розуміння значення доказів, отриманих у результаті НСРД, пропонуємо розглянути деякі вирокі, якими особи визнані винуватими в учиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2, 3 ст. 307 КК України.

Так, вироком Довгинцівського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 23.06.2020 (справа № 211/2283/17 провадження № 1-кп/211/41/20, дата набрання законної сили: 24.07.2020) Особу 1 визнано винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 307 КК України. В описовій частині вироку вказано, що Особа 1 відмовився визнати свою вину в межах обвинувального акта. Проте після дослідження матеріалів кримінального провадження в судовому засіданні визнав свою вину, підтвердив факти, викладені в обвинувальному акті, але відмовився давати пояснення з приводу вчиненого ним кримінального правопорушення. Судом досліджені докази, надані стороною обвинувачення, серед яких такі, що отримані за результатами проведення НСРД і становили значну частину доказової бази в цьому кримінальному провадженні. Ураховуючи те що НСРД проведені з дотриманням усіх вимог законодавства, містили в собі цінну для кримінального провадження доказову інформацію, можемо стверджувати, такі слідчі дії є ефективними та значимими для здійснення правосуддя в кримінальних справах [13].

Крім того, вироком Вінницького міського суду Вінницької області від 26.05.2020 (справа № 127/13350/18 провадження № 1-кп/127/547/18, дата набрання законної сили: 05.08.2020) Особу 1 визнано винуватим у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 307, ч. 3 ст. 311, ч. 1 ст. 313 КК України. В описовій частині вироку вказано, що Особа 1 свою вину в учиненні кримінального правопорушення не визнав. Суд дослідив докази, які надані стороною обвинувачення, серед яких – протоколи про проведення НСРД. У результаті судового розгляду Особу 1 визнано винуватим у вчиненні інкримінованих йому кримінальних правопорушень [14].

Також варто розглянути вирок Цюрупинського районного суду Херсонської області від 06.04.2020 (провадження № 664/701/18, дата набрання законної сили: 06.07.2020), яким Особу 1 засуджено до кримінального покарання за вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 307, ч. 2 ст. 309, ч. 1 ст. 317, ч. 1, 3 ст. 321 КК України. У судовому засіданні обвинувачений не визнав своєї вини в учиненні кримінальних правопорушень. Проте суд, дослідивши надані стороною обвинувачення докази, у тому числі матеріали НСРД, дійшов висновку, що Особа 1 є винуватим у вчиненні інкримінованих йому кримінальних правопорушень [15].

Під час опрацювання вироків, які набули законної сили, розміщених на електронному ресурсі «Єдиний державний реєстр судових рішень», де оприлюднюються всі судові рішення [15], встановлено, що внаслідок низького професіоналізму, недобросовісного ставлення до своїх посадових обов'язків слідчих органів досудового розслідування під час проведення НСРД допускаються грубі помилки, які в подальшому призводять до того, що суд визнає докази, отримані проведення НСРД, недопустимими, унаслідок чого обвинувачена особа виправдовується судом за недостатністю доказів.

Це явище чітко ілюструє вирок Тернівського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 13.03.2020 (справа № 193/843/17 провадження № 1-кп/215/78/20, дата набрання законної сили: 31.08.2020) [16]. Так, Особа 1 та Особа 2 обвинувачуються в учиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 307, ч. 2 ст. 309 КК України. Розглянувши матеріали кримінального провадження, суд визнав невинуватим Особу 1 у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 307 КК України, і прийняв рішення про виправдання за недоведеністю вини. В описовій частині вироку суд чітко обґрунтував свою позицію, указавши, що під час дослідження доказів, наданих стороною обвинувачення, встановлено, що докази, які отримані в результаті проведення НСРД, стосовно Особи 1 не є допустимими та належними, оскільки НСРД проведені з грубими порушеннями чинного кримінально-процесуального законодавства на етапі прийняття рішення про їх проведення, безпосереднього проведення, у матеріалах кримінального провадження відсутні процесуальні документи, які повинні обов'язково долучатися до письмових матеріалів справи й бути надані стороні захисти для ознайомлення згідно з вимогами ст. 290 КПК України [1].

Висновки

На основі викладеного доходимо висновку, що докази, отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, є дуже важливим елементом у доказуванні винуватості особи в учиненні кримінального правопорушення.

Згідно з вимогами чинного кримінально-процесуального законодавства, за принципом змагальності сторін, як сторона обвинувачення, так і сторона захисту самостійно обстоюють свою правову позицію [1]. Слідчий є посадовою особою, яка представляє сторону обвинувачення, і його обов'язком є повне, усбічне, неупереджене досудове розслідування кримінального провадження, що включає в себе проведення НСРД як способу отримання цінної та об'єктивної доказової інформації. Від того, наскільки слідчий є кваліфікованим, добросовісним і наскільки якісно він організує проведення негласної слідчої (розшукової) дії, залежить подальший хід кримінального провадження не тільки на етапі досудового розслідування, а й під час розгляду справи в суді, хоча питання про визнання особи винуватою вирішує виключно суд, це рішення залежить від того, які докази представлені суду, а вже далі суд, керуючись законодавством, за своїм внутрішнім переконанням досліджує та оцінює їх і вирішує визнати особу винуватою чи виправдати. Тому для успішної службової діяльності слідчий органу досудового розслідування Національної поліції України повинен володіти такими професійними якостями, як далекоглядність, логічне, критичне мислення, бути здатним до складної інтелектуальної та аналітичної діяльності, що є необхідними для прийняття рішення про своєчасне, необхідне й насамперед законне проведення НСРД. Слідчому варто більш виважено ставитися до прийняття рішення про проведення НСРД, зокрема оцінювати наявність достатніх законних підстав, приділяти більше уваги правильному складанню процесуальних документів, суворо дотримуватися вимог режиму секретності, провадити всі процесуальні дії своєчасно, зокрема маєтись на увазі такий важливий аспект, як надання розсекречених матеріалів для ознайомлення стороні захисту, оскільки неодноразово інформативні матеріали НСРД визнавалися судом недопустимими у зв'язку з несвоечасним відкриттям їх матеріалів стороні захисту.

Подальше дослідження цієї проблематики є досить перспективним, оскільки сьогодні існують прогалини в діяльності органів досудового розслідування, необхідно вдо-

сконалювати кримінально-процесуальне законодавство з метою недопущення уповноваженими особами помилок для того, щоб правосуддя могло в повному обсязі виконувати свої функції, спрямовані на відновлення справедливості, притягнення винної особи до кримінальної відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. Дата оновлення: 11.09.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 05.11.2020).
2. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. Дата оновлення: 27.10.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 07.11.2020).
3. Веприцький Р.С. Використання негласних (слідчих) розшукових дій. *Право.UA*. Київ, 2015. № 2. С. 93.
4. Сергєєва Д.Б. Напрями використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні. *Вісник кримінального судочинства*. Київ, 2018. № 2. С. 81–91.
5. Лук'янчиков Є.Д., Лук'янчиков Б.Є. Слідчі (розшукові) дії, як засоби інформаційного забезпечення кримінального провадження. *Інформація і право*. Київ, 2016. № 3 (18). С. 68–72.
6. Уваров В.Г. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми юридичної визначеності та ефективності. *Правова позиція*. Дніпропетровськ, 2016. № 2 (17). С. 163–169.
7. Рішення ЄСПЛ по справі «Фуке проти Франції» (№ 10828/84 від 25.02.1993). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_154#Text (дата звернення: 07.11.2020).
8. Звіт про осіб притягнутих до кримінальної відповідальності та види кримінальної відповідальності. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/rik_2019 (дата звернення: 06.11.2020).
9. Звіт про осіб притягнутих до кримінальної відповідальності та види кримінальної відповідальності. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/rik_2018 (дата звернення: 06.11.2020).
10. Звіт про осіб, засуджених, виправданих, справи щодо яких закрито, справи щодо яких закрито, неосудних, до яких застосовано примусові заходи медичного характеру та види кримінального покарання. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/rik_2017 (дата звернення: 06.11.2020).
11. Звіт про осіб, засуджених, виправданих, справи щодо яких закрито, справи щодо яких закрито, неосудних, до яких застосовано примусові заходи медичного характеру та види кримінального покарання. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/2016_zvit (дата звернення: 07.11.2020).

12. Звіт про осіб, засуджених, виправданих, справи щодо яких закрито, справи щодо яких закрито, неосудних, до яких застосовано примусові заходи медичного характеру та види кримінального покарання. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/Sud_statustuka_Zvit_2015 (дата звернення: 07.11.2020).

13. Вирок Довгинцівського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 23.06.2020 (справа № 211/2283/17 провадження № 1-кп/211/41/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90037387> (дата звернення: 07.11.2020).

14. Вирок Вінницького міського суду Вінницької області від 26.05.2020 (справа № 127/13350/18 провадження № 1-кп/127/547/18). URL: <https://>

reyestr.court.gov.ua/Review/89441928 (дата звернення: 07.11.2020).

15. Вирок Цюрупинського районного суду Херсонської області від 06.04.2020 (провадження № 664/701/18). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88609055> (дата звернення: 07.11.2020).

16. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 07.11.2020).

17. Вирок Тернівського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 13.03.2020 (справа № 193/843/17 провадження № 1-кп/215/78/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88176769> (дата звернення: 10.11.2020).

Alina Poplavska. Significance of activities of an investigator of the National Police of Ukraine when conducting criminal investigative (surveillance) operations during sentencing in the context of criminal offences prescribed by Art. 307 of the CC of Ukraine

The XXI century is characterized by the rapid development of science and technology. This tendency is actual for the criminal world as well. Offenders are constantly changing, improving their methods and ways of committing illegal acts. Significant impact makes the wide access to the Internet and spreading of mobile communications. The new Criminal Procedural Code of Ukraine was adopted on April 13, 2012. Its Chapter 21 deals with covert investigative (search) actions (hereinafter – CISA), the main differences of which from other methods of investigation are secrecy and restriction of constitutional human rights and freedoms. The experience of law enforcement agencies under the new CPC of Ukraine lasts eight years. During this period some its shortcomings and conflicts were revealed, scientists conducted a significant amount of research, legislators make changes to certain articles in order to eliminate the drawbacks.

The author of the article aims to study the importance of the activity of investigating authority of pretrial investigation of the national police of Ukraine in the process of conducting covert investigative (search) actions while dealing an issue concerning recognition a person being accused of a criminal offense under article 307 of the criminal code of Ukraine with the court.

According to the results of the research, we come to the conclusion that covert investigative actions are very important while conducting criminal proceedings in the field of drug trafficking, as the main evidence is obtained during the CISA. The key role in the process of recognizing such evidence as appropriate and admissible by the court belongs to the activity of an investigator, who is authorized by law to conduct CISA. It has been found out that the quality of the CISA depends on the professional activity of an investigator, as a result of which the court is able to pass a fair legal sentence. Under the analysis of the empirical data, we found out that due to the gaps in law, errors of investigators at the stage of pre-trial investigation, informative evidence is declared inadmissible by the court, as a result of which the accused person avoids punishment.

Problem issues in the field of conducting CISA by investigators require further research and improvement, both in the area of criminal procedural legislation and in the field of departmental regulations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine concerning the activities of investigative and operational units authorized to conduct CISA.

Key words: illegal act, drugs, evidence, sentence, indictment.